

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 48Ek/2109/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119431842
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119431842.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnenej: mal. A. W. Q., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom X. XXXX/X, XXX XX V., zastúpenej zákonnou zástupkyňou: Bc. Q. Q., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom X. XXXX/X, XXX XX V., právne zastúpenej: JUDr. Peter Zolák, advokát so sídlom Štúrova 27, 040 01 Košice-Staré Mesto, proti povinnému: Q. S., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom G. XXXX/X, XXX XX V., právne zastúpeného: X.. Dávid Hoffman, advokát so sídlom Hradné námestie 29, 060 01 Kežmarok, o vymożenie výživného, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Radovan Ferenc, Exekútorový úrad so sídlom Slovenská 13, 080 01 Prešov, pod sp. zn. 317EX 710/19, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/2109/2019 zo dňa 19. marca 2020, takto

rozhodol:

I. Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/2109/2019 zo dňa 19. marca 2020 vydané vyšším súdnym úradníkom m e n í tak, že súd exekúciu v časti zameškaného výživného vo výške 250 eur, v časti bežného výživného vo výške 250 eur mesačne a v časti náhrady trov právneho zastúpenia oprávnenej v sume 13,28 eur podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku z a s t a v u j e.

II. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie vo zvyšnej časti týkajúcej sa nároku oprávnenej na zameškané výživné vo výške 150 eur, na náhradu trov za zaplatený súdny poplatok vo výške 16,50 eur a na náhradu trov právneho zastúpenia oprávnenej vo výške 36,20 eur z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 14.11.2019 domáhala od povinného vymożenia zameškaného výživného vo výške 400 eur za mesiace júl a august 2019 a bežného výživného vo výške 250 eur mesačne na podklade exekučného titulu - rozsudok Okresného súdu Poprad č.k. 14P/72/2019-31 zo dňa 11.07.2019, ktorého vykonateľnosť nastala dňa 16.08.2019. Dňa 17.12.2019 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 48Ek/2109/2019 zo dňa 19.03.2020 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 61k ods. 1, 2, 5, § 61l ods. 1-3 Exekučného poriadku a vecne tým, že povinný neosvedčil dôvody na zastavenie exekúcie súdom v zmysle § 61k Exekučného poriadku.

3. Povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že dňa 11.07.2019 zaplatil oprávnenej na jej bankový účet sumu 100 eur, dňa 21.08.2019 sumu 250 eur, dňa 16.09.2019 sumu 250 eur, dňa 14.10.2019 sumu 250 eur, dňa 14.11.2019 sumu 250 eur, dňa 13.12.2019 sumu 250 eur a dňa 14.01.2020 sumu 250 eur. Ďalej uviedol, že ku dňu podania návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie (14.11.2019) bol povinný plniť vyživovaciu povinnosť za 5 mesiacov od júla 2019 do novembra 2019 po 250 eur mesačne, celkom 1.250 eur, pričom povinnosť plniť výživné za mesiac december bol povinný

plniť až do 15.12.2019. Za predmetné obdobie od júla do novembra 2019 povinný plnil oprávnenej výživné vo výške 1.100 eur a preto žiadal o zastavenie exekúcie na exekúciu na zameškané výživné vo výške 250 eur. Povinný ďalej tvrdil, že si plnil riadne výživné aj za nasledujúce mesiace, a to za mesiac december 2019 vo výške 250 eur a za január 2020 vo výške 250 eur, preto žiadal aj o zastavenie exekúcie na zameškané výživné od podania návrhu do 15.01.2020 vo výške 500 eur, keďže dobrovoľne plnil bez toho, aby mal vedomosť, že sa proti nemu vedie exekučné konanie, pričom upovedomenie o začatí a spôsobe vykonania exekúcie si prevzal až dňa 24.01.2020. Zároveň žiadal o úpravu trov právneho zastúpenia oprávnenej, keď podľa neho bola exekúcia začatá dôvodne len na zameškané výživné ku dňu podania návrhu vo výške 150 eur a nie vo výške 400 eur.

4. Oprávnená s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasila z dôvodu že podľa predbežne vykonateľného exekučného titulu povinný bol povinný prispievať na výživu oprávnenej sumou 250 eur mesačne od 1.7.2019 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Z oznámenia úhrad zo strany povinného vyplýva, že dňa 11.7.2019 zaplatil oprávnenej len sumu 100 eur, dňa 21.08.2019 sumu 250 eur a ďalšie platby platil po 250 eur každý ďalší mesiac, z čoho možno vyvodiť, že povinný dlhoval za mesiac júl 2019 celú sumu výživného 250 eur a za mesiac august 2019 časť výživného vo výške 150 eur, keďže dňa 11.7.2019 zaplatil za august len sumu 100 eur, spolu bol v omeškaní s platením výživného v sume 400 eur. Povinný uznal len zameškané výživné vo výške 150 eur, keď si nesprávne vyložil rozsudok Okresného súdu Poprad, ktorý určil, že výživné má byť platené vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Keď súd zaviazal povinného prispievať od 1.7.2019, neznamená to, že povinný mal začať platiť až od 15.7.2019, lebo vtedy už mal platiť za mesiac august, ale to, že výživné malo byť zaplatené už aj za mesiac júl 2019. Po vydaní rozsudku a ihneď po nadobudnutí jeho predbežnej vykonateľnosti mal povinný povinnosť zaplatiť už pri prvej platbe najprv výživné na mesiac júl 2019 a do 15.7.2019 aj výživné na mesiac august 2019. Považovala za bezpredmetný argument povinného, že k dátumu podania návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie dňa 14.11.2019 nebolo ešte splatné bežné výživné, pretože oprávnená v návrhu presne špecifikovala, že zameškané výživné v sume 400 eur je tvorené nezaplateným výživným za mesiace júl 2019 v sume 250 eur a august 2019 v sume 150 eur. Časť dlhu vo výške 250,- eur, ktorý povinný odmieta akceptovať, tak nevznikla za december 2019, ale ešte za júl 2019. Oprávnená potvrdila, že povinný odo dňa 21.08.2019 do dňa 14.01.2020 prispieval sumou po 250,- eur mesačne, pričom ku dňu spísania vyjadrenia povinný dlhoval zameškané výživné vo výške 400 eur za mesiace júl a august, ako aj bežné výživné na mesiac marec 2020, ktoré bolo splatné 15.2.2020.

5. K návrhu povinného na zastavenie exekúcie sa vyjadril aj súdny exekútor, kde uviedol, že súdny exekútor na základe vyjadrenia oprávnenej zohľadnil potvrdené úhrady, ktoré jej boli uhradené priamo, a to odo dňa podania návrhu do 14.01.2020, a teda tieto už nie sú predmetom vymáhania v tomto exekučnom konaní.

6. Súd v napádanom rozhodnutí konajúc vyšším súdnym úradníkom vyhodnotil, že oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhala vymoženia zameškaného výživného ku dňu podania návrhu v celkovej výške 400 eur za mesiace júl 2019 v sume 250 eur a august 2019 v sume 150 eur a bežného výživného v sume 250 eur mesačne. Pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, povinný namietal, že plnil vyživovaciu povinnosť na oprávnenú za 5 mesiacov od júla 2019 do novembra 2019 celkovo sumou 1.100 eur a preto žiadal o zastavenie exekúcie na zameškané výživné v sume 250 eur. V zmysle exekučného titulu mal povinný prispievať na výživu oprávnenej sumou 250 eur mesačne od 01.07.2019, ktoré bol povinný platiť do rúk matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Vzhľadom na uvedené mal povinný platiť výživné od mesiaca júl 2019 vo výške 250 eur, a následne do 15. dňa príslušného mesiaca výživné vo výške 250 eur za nasledujúci mesiac, t. j. do 15.07.2019 mal uhradiť výživné za mesiac august 2019, do 15.08.2019 za mesiac september atď. Povinný vykonal prvú platbu dňa 11.07.2019 vo výške 100 eur (započítané na mesiac august), čím uhradil výživné na oprávnenú len čiastočne, následne vykonal platbu dňa 21.08.2019 vo výške 250 eur, ktorá bola započítaná na mesiac september 2019, avšak v zmysle exekučného titulu oneskorene, pretože ju mal vykonať do 15.08.2019. Ďalšie platby vykonal dňa 16.09.2019 vo výške 250 eur za mesiac október 2019, dňa 14.10.2019 vo výške 250 eur za mesiac november 2019 a dňa 14.11.2019 vo výške 250 eur za mesiac december 2019. Vyhodnotil, že povinný mal ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 14.11.2019 uhradiť výživné v celkovej výške 1.250 eur za mesiace júl, august, september, október a november 2019. Povinný však uhradil ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie výživné len vo výške 850 eur za mesiace august, september, október a november 2019. Platbami vykonanými po podaní návrhu na vykonanie exekúcie sa súd nezaoberal, keďže boli

vykonané po začatí exekučného konania. Súd konštatoval, že uplatnené zameškané výživné vo výške 400 eur za mesiace júl a august (250 eur + 150 eur) nebolo zo strany povinného uhradené, čím bol povinný ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie v omeškaní a preto bol návrh na vykonanie exekúcie zo strany oprávnenej podaný dôvodne. Keďže povinný nepreukázal, že pred podaním návrhu uhradil zameškané výživné v sume 400 eur, nebolo možné exekúciu na zameškané výživné zastaviť ani čiastočne. Exekúcia okrem iného prebieha aj na vymoženie bežného výživného a trov exekúcie. Povinný žiadal aj úpravu trov právneho zastúpenia, a túto úpravu trov viazal na skutočnosť, že zameškané výživné uznával len do výšky 150 eur, keďže súd tomuto návrhu ako celku nevyhovel, o úprave a znížení trov právneho zastúpenia nerozhodoval.

7. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote dňa 08.04.2020 sťažnosť, ktorou žiadal, aby súd napádané uznesenie zrušil alebo zmenil tak, že exekúciu v celom rozsahu zastaví alebo alternatívne v časti o vymoženie zameškaného výživného v sume 250 eur, bežného výživného a náhrady trov právneho zastúpenia oprávnenej zastaví. Sťažnosť odôvodnil tým, že oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie ešte pred posledným dňom splatnosti výživného za mesiac december 2019, t. j. pred 15.11.2020, pričom exekučným titulom bol povinný zaviazaný platiť výživné vo výške 250 mesačne od 01.07.2019 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, avšak návrh na vykonanie exekúcie bol podaný už dňa 14.11.2019, kedy v momente podania návrhu nemal povinný povinnosť uhradiť bežné výživné, pretože táto povinnosť mu trvala do 15.11.2019. Ku dňu podania návrhu na začatie exekúcie povinný zaplatil oprávnenej výživné v celkovej výške 1.100 eur, preto podľa neho došlo k uhradeniu aj dlžného výživného za mesiace júl a august vo výške 250 eur, čím mu zostal dlh na výživnom len vo výške 150 eur. Nesúhlasil s tým, že by v čase začatia exekučného konania bol v omeškaní so zaplatením bežného výživného, pretože povinnosť uhradiť výživné mal v zmysle exekučného titulu až do dňa 15.11.2019, pričom toto výživné platil dňa 14.11.2019. Podľa neho platbu výživného uskutočnenú dňa 14.11.2019 nie je možné považovať za platbu výživného za mesiac december 2019, pretože to nevyplýva zo žiadnej skutočnosti. Túto platbu zo dňa 14.11.2019 považuje za zaplatenie čiastočnej sumy dlžného výživného v sume 400 eur. Naďalej považoval svoj návrh na zastavenie exekúcie v časti sumy 250 eur za dôvodný, pretože preukázal, že do podania návrhu na vykonanie exekúcie zaplatil výživné vo výške 1.100 eur, pričom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie mal povinnosť zaplatiť výživné iba za mesiace júl, august, september, október a november (za 5 mesiacov po 250 eur mesačne) v celkovej výške 1.250 eur, a preto v deň podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 14.11.2019 bol v omeškaní s platením iba zameškaného výživného vo výške 150 eur.

8. Oprávnená sa k sťažnosti povinného vyjadrila tak, že navrhuje sťažnosť povinného v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Oprávnená platbu povinného zo dňa 14.11.2019 považovala za platbu výživného na mesiac december 2019, keď povinný žiadnym spôsobom neurčil, že platí touto platbou časť zameškaného výživného, aj na základe toho, že táto platba bola jednou z platieb s pravidelným mesačným odstupom a nič nenasvedčovalo tomu, že by to nemala byť platba na december 2019. Oprávnená netvrdila, že povinný bol v čase začatia exekučného konania v omeškaní so zaplatením výživného za mesiac december 2019. Poukázala na to, že v celom návrhu za zastavenie exekúcie povinný netvrdil, že by platbou zo dňa 14.11.2019 platil časť zameškaného výživného v sume 250 eur z celkovej sumy zameškaného výživného 400 eur, pričom toto povinný tvrdí až v sťažnosti, kde zároveň uvádza, že si plnil výživné aj za nasledujúce mesiace, a to za mesiac december 2019 a január 2020. Ak by však povinný dňa 14.11.2019 plnil časť zameškaného výživného a nie výživné na december, znamenalo by to, že až do 13.12.2019, kedy zaplatil ďalšiu pravidelnú platbu výživného, by dlhoval výživné už za mesiac december 2019 a nebolo by teda pravdou, že riadne plnil výživné za tento mesiac. Povinný však pri platbe zo dňa 14.11.2019 neuviedol, že platí časť zameškaného výživného a preto oprávnená považovala túto platbu za riadnu platbu na mesiac december 2019, keďže zároveň ďalšia platba nasledovala až dňa 13.12.2019, teda v ďalšom riadnom termíne. Oprávnená preto vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie potvrdila, že povinný odo dňa 21.08.2019 do dňa 14.01.2020 prispieval mesačne sumou po 250 eur, pričom ak by povinný dňa 14.11.2019 platil časť zameškaného výživného, meškal by s ďalšou platbou mesiac a jedna platba by tak medzi pravidelnými platbami chýbala. Trvala na tom, že povinný mal ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 14.11.2019 uhradiť výživné v celkovej výške 1.250 eur za mesiace júl, august, september, október a november 2019. Povinný však uhradil ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie výživné len vo výške 850 eur za mesiace august, september, október a november 2019. Podľa nej súd správne posúdil platbu povinného zo dňa 14.11.2019 ako zaplatenú po podaní návrhu na vykonanie exekúcie, keďže táto platba bola toho dňa iba poukázaná z účtu povinného a zjavne teda nemohla byť ešte pripísaná na účet

oprávnenej v inej banke (platby medzi rôznymi bankami sa realizujú najskôr v nasledujúci deň), pričom v zmysle § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka je peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu splnený až pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave. Povinný sa podľa nej nesprávne domnieva, že ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie zaplatil na výživnom celkom sumu 1.100 eur, ale zaplatil iba sumu 850 eur.

9. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

11. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

12. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

13. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

14. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

15. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

16. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

17. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

18. Podľa § 61 odseku 1 exekučný súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2) d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

19. Podľa § 44 CMP, rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením.

20. Podľa § 76 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu.

21. Súd po zistení, že sťažnosť povinného voči napádanému rozhodnutiu bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť povinného je v časti dôvodná a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že sa exekúcia v časti zameškaného výživného vo výške 250 eur, v časti bežného výživného vo výške 250 eur mesačne a v časti náhrady trov právneho zastúpenia oprávnenej vo výške 13,28 eur podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastavuje. Sudca tak rozhodol po zistení skutkového stavu, kedy oprávnená žiadala vykonať exekúciu na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Poprad č.k. 14P/72/2019-31 zo dňa 11.07.2019, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 16.08.2019. Exekučným titulom bol povinný zaviazaný plniť výživovaciu povinnosť na maloletú oprávnenú sumou 250 eur

mesačne od 1.7.2019, ktoré bol povinný platiť do rúk matky maloletej vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Návrhom na začatie exekúcie doručeným súdu dňa 14.11.2019 sa oprávnená domáhala voči povinnému uhradenia zameškaného výživného ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 400 eur a vymoženiu bežného výživného. Na podklade dôkazov predložených povinným bolo nesporné, že povinný v prospech oprávnenej plnil nasledovne: dňa 11.07.2019 zaplatil oprávnenej na jej bankový účet sumu 100 eur, dňa 21.08.2019 sumu 250 eur, dňa 16.09.2019 sumu 250 eur, dňa 14.10.2019 sumu 250 eur, dňa 14.11.2019 sumu 250 eur, dňa 13.12.2019 sumu 250 eur a dňa 14.01.2020 sumu 250 eur. Z uvedeného považuje sudca za preukázané, že povinný mal odo dňa 1.7.2019 do dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie, t.j. do 14.11.2019 uhradiť na výživnom oprávnenej za mesiace júl až október 2019 spolu sumu 1.000 eur (t.j. 4 x 250 eur) a že uhradil sumu 850 eur. Keďže povinný ku dňu začatia exekučného konania uhradil výživné oprávnenej v sume o 150 eur nižšej než bola jeho povinnosť uložená mu v exekučnom titule, zameškané výživné po lehote splatnosti predstavovalo ku dňu začatia exekučného konania sumu 150 eur a preto v uvedenej časti, ako aj v nadväzujúcej časti nároku oprávnenej na trovy exekúcie súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

22. Podľa § 76 ods. 1 Zákona o rodine výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu. Z citovaného ustanovenia zákona o rodine vyplýva, že určenie výživného sa viaže na opakujúce sa mesačné plnenia. Výživné sa poskytuje vopred. Jeho zmyslom je zabezpečiť oprávnenému prostriedky na živobytie v danom mesiaci, preto nie je žiaduce, aby oprávnený úveroval povinného, ktorý by mu až v nasledujúcom mesiaci jeho platbu kompenzoval. Deň splatnosti výživného preto v danom mesiaci by mal byť stanovený čo najskôr, aby oprávnený stihol svoje potreby v predstihu uspokojiť. Pokiaľ je súdom uložená povinnosť prispievať na výživu vždy k 15. dňu v mesiaci vopred, znamená to, že výživné na daný mesiac je potrebné uhradiť vopred vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca, to znamená, že napríklad výživné za mesiac september je odporca povinný zaplatiť vopred, t. j. najneskôr do 15. septembra, za mesiac október vopred najneskôr do 15. októbra. Bremeno zabezpečenia finančných prostriedkov zaťažuje odporcu, ako povinnú osobu, preto pri určení výživného sa neprihliada ani na výplatný termín zamestnávateľa. Nie je správny názor odvolateľa (navrhovateľa) uvedený v odvolaní, že „v júni 2014 by mal odporca uhradiť výživné za mesiac júl 2014“. Zmyslom zákonnej úpravy výživného platiť výživné v pravidelných opakujúcich sa sumách zročných vždy na mesiac dopredu spočíva v uložení povinnosti podľa rozsudku okresného súdu do 15. dňa kalendárneho mesiaca zaplatiť výživné vopred na daný mesiac. Znamená to, že výživné za jún 2014 odporca mal uhradiť do 15. júna 2014 a výživné za júl 2014 mal uhradiť do 15. júla 2014. (Rozsudok KS BB. Sp. Zn. 15Co/604/2014, zo dňa 11. 03. 2015)

23. Spornou medzi účastníkmi bola právna otázka splatnosti výživného s určením „na mesiac vopred“, ktorá nie je rozhodovacou činnosťou súdov posudzovaná jednotne. Povinný považoval výživné za splatné vopred na daný mesiac, ktorý prebiehal, a v ktorom výdavky oprávnenej vznikali, s čím oprávnená nesúhlasila, keď považovala výživné za splatné na mesiac vopred tak, že toto je splatné vopred až na ďalší, nasledujúci, celý kalendárny mesiac, z čoho vyplynulo aj ňou vypočítané zameškané výživné, keď tvrdila, že v mesiaci júl 2019 mal povinný uhradiť oprávnenej nielen výživné za mesiac júl 2019, ale aj výživné za mesiac august 2019. Súd sa preto zaoberal otázkou splatnosti výživného s určením „na mesiac vopred“ a dospel k záveru, že slovné spojenie „na mesiac vopred“ je potrebné vykladať za použitia logického výkladu s poukazom na základné princípy, účel zákona a zmysel právneho inštitútu vyživovacej povinnosti a nie gramatickým výkladom, ako to vyplývalo z podaní oprávnenej. Určením splatnosti výživného „na mesiac vopred“ k 15-temu dňu v mesiaci je podľa názoru súdu potrebné považovať za „mesiac vopred“ daný, aktuálny mesiac, ktorý prebieha a ešte sa neskončil. Aj keď podľa exekučného titulu je výživné splatné vopred, treba pod tým rozumieť, že je splatné vopred do 15. dňa v danom mesiaci, za ktorý sa výživné platí a nie vopred o jeden celý mesiac. Súd zdôrazňuje, že ide o splatnosť výživného určenú najneskôr do 15-teho dňa v mesiaci a teda, že je žiaduce a vhodné, zo strany povinného rodiča, uhradiť výživné skôr ako v uvedený deň tak, aby v deň jeho splatnosti mala oprávnená výživné už vo svojej dispozícii. Pokiaľ súd v základnom konaní, v exekučnom titule určil deň splatnosti výživného najneskôr k 15-temu dňu (a nie skôr), urobil tak na návrh zákonného zástupcu oprávnenej, keďže schvaľoval ich rodičovskú dohodu. Súd poukazuje aj na to, že zákonný pojem „na mesiac vopred“ pripúšťa síce rôzne výklady, ale jeho základným zmyslom je, aby nedošlo k takému výkladu, z ktorého by vyplynulo platenie výživného spätne, za predchádzajúci mesiac. Súd ďalej zdôrazňuje, že priamo v exekučnom titule je výslovne určená povinnosť povinnému platiť výživné počnúc dňom 1.7.2019, so splatnosťou vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca. Je preto nepochybné, že výživné za mesiac júl 2019 bolo splatné najneskôr do 15.7.2019 a nie je možné pripustiť taký výklad,

že by bolo splatné dňa 15.6.2019, resp. k 1.7.2019 ako to tvrdila oprávnená, kedy exekučný titul ešte nebol vykonateľný, ani vydaný. Právo dieťaťa na výživné vzniká priamo zo zákona a to jednoznačne najskôr narodením dieťaťa a trvá do času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť, preto ani z tohto pohľadu nemôže byť výživné splatné v mesiaci pred narodením dieťaťa, resp. nezaničí mesiac predtým ako je dieťa schopné samé sa živiť. Rovnako, podľa názoru súdu, nie je zmyslom právneho inštitútu vyživovacej povinnosti to, aby povinný poskytoval oprávnenému výživné napríklad k 15. januáru na zabezpečenie odôvodnených potrieb, ktoré mu vzniknú až v mesiaci február, pretože tak by sa poprel spotrebný charakter výživného a išlo by v podstate o poskytovanie výživného formou zálohových platieb výživného na nasledujúci mesiac. Naopak, v prospech logického výkladu slovného spojenie „na mesiac vopred“, ku ktorému sa priklonil aj exekučný súd nasvedčujú aj právne závery judikatúry týkajúcej sa otázky premlčania výživného. Súd sa preto vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti priklonil k právnemu názoru, aký zaujal aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 15Co/604/2014 zo dňa 11.3.2015 a aký bol v minulosti ustálený (i keď sa od neho niektoré súdy odklonili) a pri splatnosti výživného určenej k 15-temu dňu toho ktorého mesiaca vopred, považoval za „mesiac vopred“ daný, aktuálny mesiac, ktorý prebieha a ešte sa neskončil. V posudzovanom prípade, tak povinnosť povinnému plniť výživné k rukám matky maloletej oprávnenej prvýkrát vznikla za mesiac júl 2019, kedy výživné bolo splatné dňa 15.7.2019. Ku dňu začatia exekučného konania tak bolo splatným zameškané výživné za mesiac júl 2019 vo výške 150 eur. Keďže si povinný svoju vyživovaciu povinnosť dobrovoľne neplnil v lehote splatnosti určenej exekučným titulom, v dôsledku čoho sa exekučné konanie začalo dôvodne čo do výšky zameškaného výživného za mesiac júl 2019 v sume 150 eur.

24. Sudca sa ďalej zaoberal oprávnenou uplatneným nárokom na bežné výživné ku dňu začatia exekučného konania, keď vyhodnotil, že je rovnako potrebné zmeniť rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka aj v tejto časti, keďže v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 14.11.2019 nebolo ešte bežné výživné za mesiac november 2019 splatné s poukazom na splatnosť výživného uvedenú v exekučnom titule k 15. dňu v mesiaci, čiže ku dňu 14.11.2019. Povinný v konaní preukázal, že dňa 14.11.2019 zaslal oprávnenej (resp. jej zákonnej zástupkyňi) na účet výživné za mesiac november 2019 vo výške 250 eur. Oprávnená s uvedeným postupom nesúhlasila, pričom tvrdila, že dňa 14.11.2019 bolo bežné výživné povinným len odoslané z jeho účtu, pričom platby medzi rôznymi bankami sa realizujú až v nasledujúci deň, z čoho súd vyvodil, že nasledujúci deň 15.11.2019, t.j. v lehote splatnosti v zmysle exekučného titulu mala oprávnená na účte platbu bežného výživného od povinného za mesiac november 2019. Čo sa týka unesenia dôkazného bremena, nemožno povinného zaťažiť povinnosťou preukázať, že dňa 15.11.2019 mala oprávnená na svojom účte prijaté plnenie bežného výživného od povinného. Povinný súdu preukázal, že bežné výživné v prospech oprávnenej zaslal deň pred lehotou jeho splatnosti. Preto bolo na oprávnenej, aby napr. čiastočným výpisom z jej účtu (resp. účtu jej zákonnej zástupkyne) preukázala, že v deň lehoty splatnosti bežného výživného za mesiac november 2019 nedisponovala bežným výživným od povinného. Navyše povinná ani netvrdila, že ku dňu 15.11.2019 jej nebolo bežné výživné za mesiac november 2019 pripísané na účet, iba tvrdila, že ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 14.11.2019, t.j. deň pred lehotou splatnosti bežného výživného za mesiac november 2019 nedisponovala pripísaním sumy dlhu povinného na jej účte v peňažnom ústave. Keďže v danom prípade považuje sudca za preukázanú úhradu splátok bežného výživného oprávnenej ku dňu začatia exekučného konania, preto exekúciu v časti bežného výživného podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastavil.

25. S poukazom na vyššie uvedené, keďže súd exekúciu v časti zastavil, bolo potrebné zastaviť exekúciu aj v časti týkajúcej sa vymáhania nároku oprávnenej na trovy právneho zastúpenia vzniknuté podaním návrhu na vykonanie exekúcie v časti sumy 13,28 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi žiadanou výškou náhrady trov právneho zastúpenia v sume 49,48 eur a priznanou náhradou trov právneho zastúpenia v sume 36,20 eur vypočítanou za dva úkony právnej služby a za dva režijné paušály uskutočnené v roku 2019, kde za základ pre výpočet tarifnej hodnoty úkonu bolo počítané zo sumy zameškaného výživného v sume 150 eur.

26. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný v časti zameškaného výživného v sume 150 eur za nezaplatené výživné za mesiac júl 2019 dôvodne, avšak v časti bežného výživného nebol podaný dôvodne. Trovy oprávnenej a trovy súdneho exekútora doposiaľ uhradené neboli. V prípade, že povinný uhradí zvyšnú časť zameškaného výživného, trovy oprávnenej ako aj trovy súdneho exekútora, exekútor v súlade s § 61o Exekučného poriadku exekúciu

ukončí. Následne oprávnenej naďalej svedčí právo podať si nový návrh na vykonanie exekúcie, ak by povinný neplnil splátky bežného výživného riadne v lehote splatnosti v zmysle exekučného titulu.

27. O trovách sťažnostného konania súd nerozhodoval, keďže tieto neboli zo strany účastníkov včas v ich podaniach uplatnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (